

Margrete Auken (SF):

Man bliver en lille smule skizofren af de taler, der bliver holdt her. På den ene side siger ministeren og nu også den konservative ordfører, at man stadig væk mener det, man mente sidste år. Derefter kommer denne opblødning, eller hvad vi nu skal kalde det, af det, jeg vil kalde retsgarantierne for naturen. Det er jo det, der er problemet.

Vores tidligere miljøminister, Chr. Christensen, var faktisk meget optaget af, at vi havde disse domstolslignende nævn til at afgøre disse sager i henhold til vores lovgivning, og uden at man gjorde naturen til genstand for politisk, nu siger jeg sjakren, men det behøver det ikke at være. Jeg ved godt, at det i masser af tilfælde selvfølgelig vil gå ordentligt for sig, og det vil det, hvad enten vi har lovgivning eller ej, fordi der er mange mennesker, der godt vil passe pænt på vores natur, så jeg siger ikke med de bemærkninger, jeg kommer med her, at vi nødvendigvis fuldstændig opgiver alting.

Det er et meget afgørende princip i vores hidtidige naturbeskyttelseslovgivning, som man nu er parat til – jeg bemærkede, at miljøministeren ikke var sikker på, hvad hun mente – at opgive at flytte hele beskyttelsen af naturen væk fra, jeg havde nær sagt objektive, de er jo ikke objektive, men fastlagte retsprincipper og over til de folkevalgte organer, for nu at bruge ministerens egen formulering.

Lad det være sagt helt klart, at SF og Socialdemokratiet – nu kan Socialdemokratiet selvfølgelig svare for sig selv, men vi er fælles om dette forslag – ikke har gjort det for at drille eller genere nogen, men fordi vi faktisk blev meget forskrækkede over, at naturfredningsloven, som er en vigtig del af den grønne pakke, ikke kom, og fordi der er en række områder, som trænger til at få retsbeskyttelse. Det, der lå i Chr. Christensens forslag, var netop, at man udvidede naturfredningsloven i erkendelse af, at der var vigtige naturområder, der manglede retsbeskyttelse, og at disse områder bar præg af, at der manglede retsbeskyttelse.

Vi har altså fremsat forslaget for at tilkende-give, at vi synes, at det var en god lov, og selvfølgelig også for en gang til at minde Det Radikale Venstre og for den sags skyld også de gamle firkløverpartier om, hvad man dengang mente, og sige, at vi selvfølgelig stadig står ved, hvad vi sagde dengang, og at vi håber også, at andre gør det.

Jeg har ikke her hørt kritik af de nye områder, der blev taget med ind i sin tid af Chr. Christensen, overdrev, ferske enge osv., og jeg har heller ikke hørt en diskussion af de punkter, som Socialdemokratiet og SF har udvidet det med, nemlig i overensstemmelse med det, der var flertal for i den gamle regering under førstebehandlingen.

Så vidt jeg kan høre, kommer diskussionen til at gå på – og det er selvfølgelig også den hektiske diskussion – om vi overhovedet skal have en lovgivning, som holder naturen fri af politisk slagsmål. Naturen er for svag en part til at tåle vores forskellige anarkistiske tilbøjeligheder. Jeg melder mig gerne blandt dem, der har den, og blandt dem, der meget gerne ser, at vi lægger meget ud til selvforvaltning, men naturen er for svag en part i dette spil. Derfor har det været godt, at vi har haft en i princippet restriktiv fredningslovgivning frem til nu, og jeg synes, det er livsens farligt, at man ligestiller vores naturbeskyttelse med en række andre lovområder, som kan lægges ud til selvforvaltning og politiske afgørelser, hvor man kan sige, at vi kan lave det om næste år. Det kan man ikke, hvor det drejer sig om forvaltningen af naturen.

Jeg vil meget gerne takke ministeren, fordi hun siger, at man stadig står ved det, Det Radikale Venstre sagde ved førstebehandlingen sidste år. Jeg tvivler heller ikke på, at miljøministeren mener det. Det skal ikke opfattes sådan, det, jeg siger nu, men i og for sig nok, at vi skal have den centrale diskussion. Kan dette område løsrives fra en, hvad skal vi sige, fastlagt lovgivning og fra disse domstolslignende instanser, som nævnene er, og som de trods alt har fungeret godt på, men lidt tungt ind imellem?

Det er klart, at det enkleste er at lade være med at lave love. Det er da klart, jo færre love, jo enklere, og jo mindre tungt apparat har man at køre med. Men vi ser jo gang på gang, at der er et eller andet fortvivlende samspil eller modspil mellem tunge procedurer og ordentlig retsbeskyttelse, og derfor bedes ministeren altså opfatte forslaget fra os som et dybt alvorligt forslag både på de enkelte områder og på selve forvaltningen. Jeg synes ikke, der har været argumenter fremme, der er tilstrækkelig overbevisende til, at man kan sige, at vi tør overlade naturen til den politiske forhandlingsproces, som jeg gerne gør med mange andre områder, hvor vi er i en proces, hvor vi kan lave om på det.